

On som, companys?

written by Sebastià Sardiné | 28 d'octubre de 2024

Fa fàstic sentir al Congreso espanyol les poca-soltades insultants d'uns i altres, sempre guanya el "i tu més". Al Parlament català som més educats, som diferents. El Gobierno està perseguit i tocat. Altrament, però, l'alternativa és mediocre, amb una presidenta de la comunitat de llengua bífida. No hi ha res més. Només faltava la crisi a Sumar, amb un Errejón immolat, al qual se li ha d'agrair que plegui, després de reconèixer el seu comportament inexcusable. Els socialistes estan en equilibri inestable; tenen com a socis externs als d'ERC i Junts, amb dirigents que foren excarcerats i indultats parcialment, pagant ignorats preus, després, uns foren amnistiats i uns altres encara no, fins quan?

ERC té anunciat el seu congrés mentre combat en una guerra caïnita. Prendran mal! Si cau el sanchisme, o es debilita ja es poden anar oblidant del finançament singular, d'Adif, del corredor mediterrani i de moltes pàgines més de promeses a incomplir. Un pas positiu, o no, és que els de Junts ja s'han aclarit; tres en un. Puigdemont no és eurodiputat, no té immunitat a la UE, ni fora; tampoc poc exercir de diputat; està en equilibri inestable, tirant a fugisser, com el Consell per la República. En Comín viu al llim, entre dues aigües –bonica peça del malaurat Paco de Lucía.

Tot es fia a què Sánchez governarà tota la legislatura, però temo molt que els brots de corrupció inserits en el sistema de gestió de la metròpoli (manin uns o manin altres) estan ideats perquè funcioni l'alternança; adés: Sagasta-Canovas del Castillo i viceversa; ara PP-PSOE, PSOE-PP+Vox. A Catalunya també es treballa per al bipartidisme. El PSOE ja ha abduït el PSC, negociant amb ERC manar a govern i a l'Ajuntament de Barcelona, treballant pel Regne d'Espanya, aquell del 03.10.2017. A la pell de brau, un alcalde canta cançons pedòfiles, determinats governs autònoms es carreguen la

memòria històrica, i la unitat de la llengua catalana; altre –oblidant-se de la democràcia– fa alcaldessa d'honor a una no electa princesa d'Astúries, i de Girona, passejant-se tots sense recances pel nostre principat i Generalitat, portes obertes per un MHP Illa que exerceix de virrei. Així va tot, rutllant enrere, menys l'economia, que aquí va bé, diuen, en benefici dels d'allà, els que exigeixen solidaritat imposada.

En el nou cicle processista, treballant repetides hipòtesis hi ha Òmnium, l'ANC, l'anestesiada Assemblea de Càrrecs Electes, AMI, afegint-s'hi com a esperança, el MxI. Tot està per fer i tot és possible, diu el poeta, un somni que els polítics professionals no volen convertir en objectiu, amb data d'execució prefixada, encara que només fos per tal que les prediccions de Deulofeu es complissin, abans del 2029. I el Consell de la República? Una ficció al núvol.

Diferents entitats i partits “nostrats” preparen llurs consells dels quals en sortiran nous projectes i fulls de ruta. S'esvairan com fins ara? La majoria dels líders amortitzats i obsolets no pleguen. Volen tornar a ser reelegits i confirmats, d'aquí que festegin amb la seva militància, quatre tristos vots (si no erro, entre tots no sumen ni de bon tros els 30.000-50.000 afiliats), menystenint als votants que, com a càstig, en el darrer cicle electoral no els donarem el vot, uns 800.000 a 950.000 mal comptats, i ho tornarem a fer si no s'esmenen i conformen un bloc unitari, provisional si es vol, però unitari. Escolteu Junts i ERC!, és als votants a qui ens hauríeu de consultar, i no pas als vostres pocs afiliats. La militància no s'atreveix a censurar els líders, d'aquí que acceptaran la ponència, i la llista tancada, i tots riuran, aplaudint la ineficàcia política i el seguidisme. Els votants, en canvi, votarem a qui aposti, sense retorn, per la República Catalana, seguint la Llei de Transitorietat. Votarem la unitat d'acció vers un objectiu comú, fer efectiva la República Independent.

La unitat és possible. Es va demostrar el proppassat

28.09.2024 en els actes d'homenatge a la gent del Primer d'Octubre, fets a Arenys de Mar, on –sense entrar en qüestions econòmiques– tots els actes sociopolítics foren un èxit, a vessar de gent, aplegant en un mateix edifici, El Calisay, la cúpula de Junts, els d'ERC, els de Plataforma per la llengua. En aquest i altres locals cedits, hi participaren Òmnium, l'ANC, Juristes per la Independència. Com a acte de cloenda en plena Rambla o Riera, el Manifest dels Dos Arenys i Canet, on un alcalde de Junts, més un altre d'ERC, més un tercer independent, varen consensuar i llegir, amb èxit, un text que cridava la unitat d'acció i a fer efectiva la República Catalana. Aquella que va guanyar el poble i ens negaren els polítics professionals partidaris de l'*statu quo* i d'anar cobrant.

I a Europa? Allà impera també, com a Espanya, el bipartidisme majoritari. Si no erro, Junts està amb el grup conservador. ERC, amb un grup minoritari de nacions sense estat. Els eurodiputats d'Espanya defensen els interessos de l'Estat espanyol, sent la UE un club d'estats, no de nacions. El Comitè de les regions (Catalunya és una petita regió sotmesa a l'Estat espanyol), no afavorirà mai –com li pertoca– el trencament territorial d'un estat membre. No pot impedir que una regió s'independitzi, però si així ho fa, ens amenaça, ens donarà de baixa en la institució i la deixarà sense recursos. Tot i estar Catalunya representada, mai cap polític professional nostrat, que conegui, ha fet un pas formal, anunciant la nostra proposta de ser República Independent. Comín, de moment, no pot seure al seu escó. La majoria dels altres eurodiputats de la circumscripció única d'Espanya, dificulten tant com poden poder parlar català i poder treballar per passar de ser regió a ser estat. I que hi fem doncs allà? Ben poca cosa en aquest punt, constatant com la UE perd valors, es desinfla i mal navega en l'afer de la migració.

I al món? No hi pintem res. Ni podem intervenir amb veu pròpia

en el canvi climàtic, ni en afavorir iniciatives de pau i treva en la vergonyosa guerra Rússia-Ucraïna; ni en el contenciós Israel-Palestina-Gaza-Cisjordània-Líban, ni en l'afer del Sàhara Occidental a qui se n'impedeix el referèndum; ni tenim veu ni vot a l'OTAN, ONU, FAO, UE, G-7, o G-20, o G de cap mena. Jo mateix he presentat a totes aquestes entitats supranacionals i als ambaixadors a Madrid de molts estats, i als president de Rússia i al d'Ucraïna, també al president del Govern d'Espanya i de la Generalitat, un elaborat treball, un projecte de Pau i Treva per a Rússia-Ucraïna, en el qual cap de les dues parts no hi perd res, guanyant-hi tots. No m'ha respost ningú, excepte en Charles Michel, acusant recepció de la meva proposta. El Sistema global pateix contra-jocs, curulls de forats negres. Els Estats Units amb la seva ONU, OTAN. Rússia amb la seva proposta de nou grup, el BRICS, amb la potent Xina fent la viu-viu, Turquia que està en ambdós indrets, i altres participants que no saben per a qui definir-se. Tot està embastat, a punt de desfilar-se, en un llençol global esparracat, per interessos del Nou Ordre Mundial, dominat pels mateixos de sempre. Se'ns en fot, o no, qui guanya als Estats Units. Res ens donaran. A casa nostra, encara patirem la democràcia inversa.

Avui, 25 d'octubre, quan reflexiono sobre aquests punts, fa 45 anys de l'Estatut de Catalunya de 1979, aquell que un socialista català, Maragall, va modernitzar al 2006, esmenat i ribotat pels del PSOE de llavors i ara. Tot i això, referendat pels catalans, fou capat pel TC en aquella sentència del 2010 que no va acceptar el poble, reaccionant; capitalitzant els polítics les nostres accions i reivindicacions –no pas les seves–. Ho culminarem amb la nostra victòria en el Referèndum, per nosaltres legal i vinculant, el d'aquell gloriós U d'octubre del 2017, perseguit, mort de mala manera, enterrat i plorat el dol.

Som només colònia assimilada. Vet aquí on som, companys!